

IV

Настало літо. Почались жнива, почалася в полі робота.

Сім'я літом мало сиділа в хаті, менше стало колотнечі. За гарячою роботою в полі не було часу сваритись. Кайдаші вижали свій хліб і стали заробляти у пана за сніп. Мотря жала дуже швидко й заробила з Карпом більше кіп, ніж Кайдаш з Кайдашихою.

Восени Мотря обродинилась. Кайдаш справив хрестини. Карпо ще більше ніби виріс сам в своїх очах. Він тепер вважав себе за правдивого хазяїна, у всьому рівного батькові. В йому десь узялась повага до самого себе. Батько був дуже радий онукові й обіцяв на хрестинах приставити для Карпа хату через сіни. Мала дитина наче трохи помирила свекруху з невісткою. Кайдашиха припадала коло свого унука, неначе коло своєї дитини, вчила невістку, як дитину купать, як сповивати, й знов заговорила до невістки солодким голосом. Мотря ненавиділа той облесливий голос, але стала ласкавіша до свекрухи. Поки вона слабувала після родива, Кайдашиха стала для неї в великій пригоді. Але не так сталося, як дитина почала підростать. Кайдашиха тішилась унуком, колихала його, гойдала, а Мотря мусила робити всю важку роботу за себе й за свекруху.

Карпо й Мотря, заробивши літом собі хліба, вже знали, що вони їдять свій хліб, а не батьківський. В стіжках стояло жито й пшениця, до котрого вони приклали більше праці, ніж батько та мати. В скрині в Кайдашихи лежало полотно, в котрому, може, третя нитка була нарядена Кайдашихою. Карпові та Мотрі стало ще важче дивитись батькові в руки. Лихо в хаті тільки затихло й притаїлось, неначе гадина зимою. Весняне тепло кинули на ту гадину перше молодіці. І гадина підвела голову, засичала на всю Кайдашеву хату, на все подвір'я.

Після Покрови Кайдашиха витягла з скрині два сувої полотна: один сувій давніший, товстого та недобре вибіленого полотна, а другий — тонкого, гарного, наряденого вдвох з Мотрею. Кайдашиха покряяла товсте полотно на сорочки для старого Кайдаша, для Карпа, Лавріна й Мотрі, а собі одрізала тонкого полотна на три сорочки й зараз сховала сувій в скриню.

— А мені, мамо, не одріжете тонкого полотна, хоч на одну сорочку на празники? — спитала Мотря, насилу здержуючи голос.

— Мене товста сорочка ріже в тіло, а ти, Мотре, ще молода: носи тим часом товсті сорочки,— сказала Кайдашиха.

— А ви думаєте, мене товста сорочка не ріже в тіло?

— Та бач, дочко, ти не ходиш до панів, а мене пани й попи просять варити обід, кличуть до себе в покої вечерять, ще й у покоях кладуть спати й подушки під боки стелять. Як же таки мені йти між такі люди в товстій сорочці?

— Хоч мені й пани не стелять під боки пухових подушок, але ж і я пряла на тонке полотно, може, більше од вас,— сказала Мотря.

— От і більше! Що лаялась, то й справді більше. Не звикай до тонких сорочок, бо ще хто зна, як буде тобі на своєму хазяйстві,— сказала Кайдашиха.

— Як уже там не буде, а гірше не буде, як у вас. Коли б хоч одну тонку сорочку одкрояли на святки. Чи вже ж я в вас і того не заробила?

— Оце причепилась причепа! Про мене, бери все полотно та й закутайся в його з головою. Так вже настирилась мені, що вже й не знаю, як од тебе одчепиться,— сказала

Кайдашиха.

Мотря одвернулася до вікна й вперше заплакала од того часу, як переступила через свекрів поріг. Вона почувала, що свекруха кривдить її в тому, до чого вона доклала багато праці своїх рук. Вона втерла крадькома сльози рукавом.

Мотря взяла одкраяне для неї полотно і швиргнула його на лаву. Довго лежало воно на лаві надувшись, неначе сердилось на невістку. Мотря достала з скрині червоної та синьої заповочі і вже надвечір сіла вишивати рукава квітками. Квітки виходили здорові та лапаті, неначе вона вишивала їх на мішку або на рядні. Мотря плюнула, покинула шити розкішний хміль і тільки подекуди поцяцькувала рукава пружками та маленькими зірками.

Пошила Мотря сорочку, випрала й наділа. Товсте полотно синіло, неначе буз. Вона глянула в дзеркало, і для неї здалося, що в такій сорочці в неї лице почорніло й брови стали не такі гарні.

«Була я в батька, було моє личко біленьке й брови чорненькі, а в свекра личко моє змарніло й брови полиняли,— подумала Мотря, роздивляючись на себе в дзеркалі.— Из'їсть свекруха, люта змія, мій вік молоденький».

Свекруха пішла до шинку та напідпитку судила свою невістку на все село, що вона нічим не догодить невістці; що справить, то все для неї погане, та дешеве, та не до лиця.

Молоді молодіці все чисто переказували Мотрі, як її судить у корчмі свекруха.

«Постривай же, свекрухо, не буду я більше для твоєї панської шкури на тонке полотно прясти»,— подумала Мотря, і з того часу вона стала прясти починки собі окремо та ховати в свою скриню.

— Навіщо ти, Мотре, ховаєш починки в свою скриню? — спитала Кайдашиха.

— На те, що треба; не буду ж їх їсти,— одрубала Мотря.

— А може, й поїси: хто тебе знає,— сказала Кайдашиха.

— Не бійтесь, не понесу в шинок, не проп'ю і не буду напідпитку судити, як ви мене судите.

— Що ж ти з ними думаєш робити? — спитала мати.

— Помотаю на мотовило, осную та вироблю собі тонкого полотна на сорочки. Може, й під мої боки хтось постеле подушки...

Кайдашиха догадалась, до чого воно йдеться, і трохи стурбувалась. Вона пряла ліниво, а Мотря дуже пильнувала коло гребеня. Вона боялась, щоб Мотря часом не випряла всього прядива.

— То це ти думаєш збиратись на своє хазяйство моїм прядивом? — спитала Кайдашиха.

— Прядиво таке ваше, як і моє. Хіба я не брала конопель, не мочила, не біла на бительні не терла на терниці, може, більш од вас?

Кайдашиха замовкла. Для неї здалося, що невістка того не зробить, а тільки метиться над нею за товсті сорочки.

Одначе одного дня по обіді Мотря витягла з своєї скрині десять товстих починків, взяла мотовило й хотіла мотать. Кайдашиха побачила, що то не жарти, і спанула.

— Чи ти жартуєш, молодице, чи зо мною дражнишся? — спитала в Мотрі свекруха.

— В мене нема жартів,— сказала Мотря, махаючи мотовилом, котре гойдалось в її руках і черкалось об сволок.

Кайдашиха зобидилась.

— Дай сюди мотовило! Це не твоє, а моє. Принеси од свого батька та й мотай на йому, про мене, свої жили,— крикнула Кайдашиха й ухопила рукою мотовило.

— Ба не дам, бо й мені треба,— одказала Мотря, не випускаючи з рук мотовила.

— Дай сюди, кажу тобі! — крикнула на всю хату Кайдашиха, люта од злості.— Я сама зараз буду мотать.

— Ба не дам! В вас нема чого мотать, бо ви нічого не направили,— крикнула й собі на всю хату Мотря й ухопила мотовило обома руками.

— Геть собі ік нечистій матерії. Дай мотовило, кажу тобі! — зарепетувала Кайдашиха вже не своїм голосом і вхопила мотовило обома руками, ще й потягла до себе.

— Ба не дам! Хіба будемо битись, чи що?—крикнула Мотря й сіпнула до себе мотовило.

— Дай!

— Ба не дам!

— Дай, кажу тобі!

— Ба не дам!

Молодиці підняли страшний гвалт. Чоловіки позбігались у хату. Їм здалось, що молодиці б'ються. Серед хати стояли свекруха й невістка й сіпали кожна до себе мотовило. Обидві були люті, в обох очі блищали. Починок качався долі. Старий Кайдаш, Карпо й Лаврін повитріщали на молодиць очі, не знаючи, од чого скоїлась між ними така сварка. Свекруха й невістка так розлютувались, що не примітили чоловіків.

— Дай сюди, бо як пхну, то й ноги задереш! — кричала Кайдашиха й сіпала до себе мотовило.

— Одчепіться, бо й я вмю пхатися,— кричала Мотря несамовито й тягла до себе мотовило.

— Чи ви подуріли сьогодні, чи показались,— сказав Кайдаш,— чи в хрещика граєтесь? Покиньте мотовило!

Молодиці його не слухали й тягались по хаті з мотовилом, неважаючи на його слова.

— Та це вони, мабуть, в ворона граються,— обіззався насмішкувато Лаврін.

— Це добра іграшка! Мотре! покинь мотовило, бо як ухоплю кочергу, то поб'ю тобі руки.

Кайдаш ухопив кочергу й замірився на молодиць; вони його ніби й не бачили й все репетували та лаялись. Старий Кайдаш постив, бо тоді була п'ятниця. Він був голодний та сердитий. Жіночий крик драгував його.

— Покиньте мотовило, бо так і впечу обох по спині кочергою! — крикнув він на всю хату.

Молодиці стояли бліді, як смерть, і од злості ледве дихали. Вони вже не мали сили самі покинути те мотовило. Кайдаш кинув з усієї сили об землю кочергою, вихопив з їх рук мотовило й потрощив його на цурпалочки. Свекруха й невістка розійшлись набік.

— Чого ви лаєтесь? Чого ви сваритесь? — почав Кайдаш.— Господи! сьогодні свята

п'ятниця, а вони тобі, неначе на злість, тільки до гріха доводять. Нащо тобі, Мотре, те мотовило?

— Буду свої починки мотать. Одначе в вас доброї сорочки не заслужиш,— сказала Мотря.

— Вона хоче прясти собі на полотно нарізно од нас,— сказала Кайдашиха, ледве дишучи.

— Нащо тобі прясти нарізно? Чи тобі хто полотна не дає, чи що? — спитав Кайдаш у Мотрі.

— Хочу прясти, бо маю право,— сказала Мотря.

— Ставте, тату, мерщій хату через сіни,— обізвався Карпо.

— Ти б лучче свою жінку трохи приборкав, щоб не так високо літала,— сказав батько.

— Хіба моя жінка курка, щоб я їй крила обборкав,— сказав Карпо.

— Карпе! не дратуй мене, коли хочеш, щоб і в тебе була ціла чуприна.

— Далеко вам до моєї чуприни! — обізвався Карпо.

— Ти думаєш, що в мене руки не доросли до твоєї чуприни? — крикнув батько.

— Мабуть, уже переросли... Мати кривдить жінку, а ви мене,—сказав Карпо.

— Хто ж тебе зобижає? Хіба я тобі їсти не даю? — крикнув батько.

— А хіба ж ви дали мені коли хоч копійку в руки? Я роблю, а ви гроші в свою скриню ховаєте.

— Нащо тобі гроші? Хіба хочеш їх пропить? — сказав батько

— А хоч би й пропить. Яке вам до того діло?— сказав Карпо.

— То ти мене будеш на сгарість вчити! — кричав старий Кайдаш, блідий, як смерть, та все приступав до Карпа.

— Тату, не лізьте! Я роблю й маю право на своє добро. Одрізнити нас.

— То ти через свою дурну жінку будеш мені цвікати таке в вічі! Чого ти, бісова дочко, гризешся з матір'ю? — крикнув старий Кайдаш, махаючи поламаним мотовилом.—Чи ти хочеш бути найстаршою в хаті, чи що? Чи ти хочеш, щоб мати була тобі за наймичку? Я тобі полічу ребра оцим мотовилом.

Кайдаш махнув на Мотрю мотовилом і зачепив її по руці.

Між батьком і Мотрею став Карпо, неначе з землі виріс.

— Тату! не бийте Мотрі! — крикнув він несамовито.— Яке право ви маєте бити мою жінку?

— А чом же вона не слухає матері та тільки збиває бучу в моїй хаті?

— Ба не Мотря винна, а мати. Мати всю важку роботу скидає на Мотрю, а сама тільки походеньки та посиденьки справляє.

— То це ти таке говориш за свою матір? — крикнув Кайдаш.

— То це ти мені колеш очі через свою жінку?— крикнула Кайдашиха, приступаючи до Карпа з другого боку.— От чого я діждалась на старість од своїх дітей!

— Як ти смієш таке говорити на свою матір? — суворо крикнув Кайдаш і приступив на ступінь ближче до Карпа.

— Тату! не наближайтесь,— говорив спокійно, але понуро Карпо, стоячи стовпом на одному місці.

— Через твою жінку, через оте ледащо та я буду на старість таке лихо терпіти!— крикнула, аж завищала Кайдашиха і вдарила кулаком об кулак під самим носом у Карпа.

Карпо навіть не одхилив голови й не кліпнув очима. Він тільки витріщив їх ще більше, так що вони стали зовсім круглі.

— Я поб'ю на тобі оце мотовило на трісочки, як ти не впиниш своєї жінки! — крикнув Кайдаш, приступивши до Карпа ще ближче.

Карпо не оступився й не одхилився і тільки зблід та понуро поглядав на батька.

— Тату! оступіться! Не вводьте мене в гріх,— сказав Карпо.

Кайдаш з Кайдашихою то приступали до Карпа, то оступались, як хвилі б'ють у скелистий берег та знов одходять од його. Карпо стояв, неначе скеля. Дуже дражливий старий Кайдаш розходився, кинувся на Карпа з кулаками й штовхнув його рукою в груди. Карпо зблід, як смерть, а тонкі губи, міцно стулені, стали зовсім білі, неначе полотно.

— Тату! не бийтесь! — ледве промовив Кардо. Кайдаш, блідий, з темними блискучими очима, знову кинувся на Карпа.

— Тату! візьміть лучче сокиру та за одним разом зарубайте мене,— промовив Карпо, ледве дишучи; він почув, що вся кров налилась в його голову, заливала йому вуха, очі; він почув, що в його вухах задзвеніло й зашуміло, й зашелестіло, а в очах все в хаті почало крутитись.

— Не лізь, бо задушу, іророва душе! — крикнув Карпо та й кинувся, неначе звір, на батька й штовхнув його обома кулаками в груди.

Старий Кайдаш, як стояв, так і впав навznak, аж ноги задер. Поламані шматки мотовила випали з його рук і вдарились об грубу.

Кайдашиха, Мотря й Лаврін крикнули в один голос. Лаврін з матір'ю кинувся оборонять старого батька й заступив його собою. Карпо оступився на два ступені до стола і знов став непорушне, неначе скеля, білий як крейда. Його темні очі погасли й ніби померкли, а волосся на голові настовбурчилось і стирчало, неначе в їжака. Мотря злякалась, що за її мотовило син побив батька.

Лаврін з матір'ю підвели батька й посадили на лаві. Кайдаш не говорив ні слова й тільки стогнав. Він не стільки забився об діл, як стривожився. Неповага од сина й сором перед своїми дітьми, і гнів, і злість — все злилось до купи в його душі, запекло його в грудях так, що йому здавалося, ніби Карпо вбив його на смерть.

— Нема в тебе Бога в серці! Недурно ж ти до церкви не ходиш,— через силу вимовив Кайдаш та все стогнав.

Кайдашиха почала голосно плакати. У Лавріна брови насупились. Він був ладен кинутись на Карпа й обірвать йому волосся на голові. Одна Мотря спокійно сіла на лаві, згорнула руки й дивилась то на піч, то під піч.

В Карпа кров почала одходити од очей. Вже перед ним перестав крутитись світ. Він узяв шапку й вийшов з хати.

— Це все через тебе, невісточко! — промовила Кайдашиха й вдарила до Мотрі кулаком об кулак.

— Може, через мене, а може, й через вас,— спокійненько промовила Мотря, дивлячись під піч.

— Цур вам, пек вам! Поставлю вам хату через сіни та, про мене, там хоч голови собі поскручуйте! — сказав Кайдаш.

— Та перше зробіть мені й матері двоє мотовил,— спокійненько промовила Мотря.

— Бодай тобі добра не було з твоїм мотовилом. Через твоє мотовило син побив батька. Ой світе мій! Не дадуть діти своєю смертю вмерти,— бідкалась Кайдашиха.— Хоч зараз вибирайся до сусід з своєї хати.

Сумний зимній вечір заглянув через вікна в хату. Густі діди стали по кутках і навели, як бліда та сумна смерть, покій на роздражену, розгнівану сім'ю. Молодиці замовкли та тільки важко зітхали. На лаві сидів старий Кайдаш, сидів мовчки й собі важко зітхав, підперши голову долонею й спершись ліктем на коліно. На його широкому блідому лобі, на його спущених віках лежала глибока, важка туга, лежав сором, перемішаний з жалем. Він не їв цілий день. Його тягло за живіт. Він накинув на себе свиту, надів шапку та й пішов до шинку поминати святу п'ятницю та запивати сором.

Карпо вийшов з хати в одній сорочці. Він пішов і став за повіткою під грушею. Свіжий перший сніг укрити гори й долини ніби тонким дорогим полотном. Усе небо було вкрите густими хмарами, неначе молочним туманом. Карпо дивився на голі білі гори, що зовсім зливалися з білим небом в вечірній імлі так, що не можна було розібрати, де кінчались гори, де починалось небо. Він дивився на чорний довгий рядок гір, котрі чорніли од густого дубового лісу, неначе обкутані чорним сукном, і він нічого того не бачив. Уся його душа десь заховалась глибоко сама в собі; він ніби здерев'янів од тієї страшної події, котру недавно вчинив. М'який перший холод ніби протрезвив Карпа. З його голови почав виходити якийсь чад, і він потроху почав примічати хати, гори, ліс; він примітив, як батько вийшов з двора, пішов шляхом поза ставком на греблю, увійшов у шинок, як в шинку в вікні заблищав вогонь. Він примітив купку чоловіків, котра чорніла й ворушилась коло шинку на білому снігу. І все те він бачив, неначе десь у воді, одкинута зверху од високого берега, або десь на дні неглибокої прозорої річки.

Холод почав проймаєти Карпа. Він почув, що його тіло труситься од голови до самих пальців на ногах, що в його голова горить ніби вогнем. Він повернувся на місці й зачепив головою гілку груші, вкриту снігом. Сніг, неначе пух, посипався на його голову, на плечі, на голу шию, за пазуху. Тоді тільки він опам'ятувався, набрав у руки снігу, приклав до голови й тихою ходою пішов у хату.

В хаті було тихо й сумно; ніхто не говорив ні слова, тільки вогонь палав та тріщав у печі й здавався однією живою веселою істотою в мертвій хаті. Вже в хаті і світло погасло, а Кайдаш сидів у шинку, пив з кумом горілку й там заночував.

На другий день перед обідом Кайдаш увійшов у хату й уніс двоє нових мотовил.

— Нате вам двоє мотовил та, про мене, очі повиколойте собі,— сказав Кайдаш, кидаючи мотовила на лаву.

Мотря весело глянула на мотовила, зараз по обіді витягла з своєї скрині починки й почала мотать. Нове мотовило аж гуло в її руках і вряди-годи черкалось об сволок, об стелю. [Ні один цар не махав з такою втіхою скипетром, як Мотря своїм мотовилом.] Вона почувала в собі дух господині, самостійної господині. Свекруху брала злість. Для неї невістчине мотовило гуло, неначе кусливі джмелі кругом її голови.

«Пропадуть мої конопельки! Похоплива невісточка попряде їх собі на полотно, поперед мене»,— подумала Кайдашиха.

А невістка мотала починки, полічила чисниці та пасма, скинула півмоток з мотовила й сховала в свою скриню.

— Ховай, невістчко, в свою скриню, що запірвеш. Швидко сховаєш все наше добро, ще й нас убгаш у свою скриню,— промовила свекруха.

— Не бійтесь! Такого добра не сховаю, а якби вас знайшла у своїй скрині, то ще б і надвір викинула,— сказала невістка.

Другого дня Мотря позбирала свої й Карпові сорочки й намочила в лузі.

— Чом же ти не забрала та не помочила всіх сорочок? — спитала мати.

— Тим, що вас усіх більше обпирати не буду. Перить собі самі; адже ж маєте руки.

— Нащо ж той захід на два рази? Хіба ще мало гармидеру в хаті? Нащо ти наляпуєш зайвий раз у хаті? — сказала Кайдашиха.

Мотря не слухала матері. Вона пооджимала свої сорочки, другого дня одзолила, попрала й покачала. Кайдашиха мусила заходжуватись сама коло своїх сорочок. Вона вже й не говорила за те чоловікові, тим що боялась колотнечі. Вона думала, що все те якось перетреться, перемнеться та й так минеться. Але воно таки не минулось.

Раз Мотря спекла хліб. Хліб не вдався. Вона подала його на стіл до борщу; хліб вийшов липкий, з закальцем на два пальці. На біду, й борщ вийшов недобрий.

— Недобрий борщ,— сказав Лаврін.

— Але й хліб спекла, хоч коники ліпи — сказала сердито Кайдашиха.

— Аж у горлі давить, — обізвався й собі старий Кайдаш.

Як на лихо, Лаврін, жартуючи, взяв та зліпив з м'якушки коника, поставив його на столі, ще й хвоста задер йому вгору.

Мотря зирнула на коника та й скипіла, неначе хто линув на неї окропом. Вона лучче витерпіла б лайку ніж смішки.

— Лаяли, били, а це вже знущаються надо мною! — крикнула Мотря й кинула об стіл ложкую.

— Чого ж ти кидаєш ложкую нам усім у вічі? Честі не знаєш, чи що?— сказав старий Кайдаш.

— Коли хочеш сердитись, то сердься, а не кидай на святий хліб ложкую,— обізвався вперше сердито на свою жінку Карпо.— Позабризкувала стравою усім очі. Щось ти справді вже дуже розібралась.

— То варить та печить собі самі. Я нічим вам не вгоджу,— сказала Мотря, одійшовши до печі.

— Якби ти була наймичка, то ти б собі одійшла од нас, а ми пекли б та варили самі собі,— сказав Кайдаш.

«Будете ви й так самі пекти й варити»,—подумала Мотря й задумала на другий день варити обід тільки для себе та для Карпа.

Другого дня Мотря встала дуже рано, сіла собі прости, потім затопила в печі, знайшла два невеличкі горщечки й приставила в одному борщ, а в другому кашу; якраз стільки, скільки треба було на дві душі. Вона задумала й вечеряти з Карпом окремо.

Кайдашиха спала собі гарненько на печі та викачувалась. Полум'я тріщало в печі, окріп булькотів, а вона потягалась на печі в теплій постелі, думаючи, що невістка варить обід на всіх. Вже стало розвиднятись, Кайдашиха злізла з печі, глянула в піч і вгляділа двоє маленьких горнят.

— Що це ти, Мотре, вариш в тих горнятах? — спитала вона.

— Борщ та кашу,— одказала Мотря.

— Нащо ж ти приставила страву в таких маленьких горнятках? Сьогодні ж не п'ятниця: і батько буде обідати.

— Буде обідати, як ви наварите, бо я на вас усіх не буду більше варити. Я вам нічим не догоджу. Варіть самі собі, одначе ви вчилися у панів.

Надворі вже світало. Сім'я обідала рано, а Кайдашисі прийшлося тільки що заходжуватись коло сирих буряків та коло капусти.

— Ой господи милосердний! Мабуть, ти наважилась звести мене з світу! — крикнула Кайдашиха.— Що це ти витворяєш?

— Те, що бачите.

— Приставляй у більшому горшку борщ!

— Навіщо? Мій борщ уже докипає,— сказала Мотря спокійно, але насмішкувато.

Кайдашисі довелось самій приставлять другий борщ та другу кашу.

Зійшло сонце. Мотря покликала Карпа обідати і поставила на стіл борщ. Сам Карпо здивувався.

— Що це ти, Мотре, вигадуєш? Ти хочеш знов розсердити батька? — сказав Карпо.

— Сідай та їж! Розносився з батьком. Батькові наварить борщу мати, а я більше не буду варити на всіх.

Карпо не знав, чи сідати за стіл, чи ні.

Кайдашиха наробила крику на всю хату, на все подвір'я. В хату вбіг Кайдаш, а за ним Лаврін.

— Подивись, що твоя невісточка витворяє! — крикнула Кайдашиха, вихопивши з печі мале горня з кашею.

Старий Кайдаш витріщив очі на горня й не знав, до чого воно йдеться.

— Глянь! Що це таке! — сказала Кайдашиха, тикаючи під самий ніс Кайдашеві горня з кашею.

— Каша. Що ж воно, як не каша,— сказав Кайдаш. Він не доглядався, в якому там горшку зварили кашу.

— Подивись лишень, в якому горшку приставила твоя невісточка оцю кашу,— сказала Кайдашиха.

— В щербатому б то, чи що,— сказав Кайдаш.

— В щербатому... А чи стане цієї каші на всіх? — спитала Кайдашиха, сердита, що Кайдаш не розуміє діла.

— Чорт вашого батька знає, в якому там горшку ви приставляєте кашу. Бийтеся собі удвох, а мене не зачіпайте,— сказав Кайдаш, сердитий на жінок.

— Та це твоя невісточка зварила обід тільки для себе та для Карпа. Вона хоче обідать окремо,— сказала Кайдашиха.

— Та нехай, про мене, обідає й сама, ще й розпережеться,— сказав Кайдаш.— Нехай, про мене, з'їсть оцю кашу з горшком...

Старий Кайдаш пам'ятав мотовило. В його й досі щеміла спина.

— Я вже не знаю, що це далі буде. Візьму та й піду в комірники. Чом ти, Омельку, нічого не скажеш отій сатані?

Омелько боявся, щоб не довелось через ту кашу вдруге задерти ноги догори, і мовчав.

— Коли ти нічого не скажеш, то я сама викидаю отой обід свиням,— сказала Кайдашиха й швиргнула горщик з кашею в помийницю. Горщик гепнув у шаплик. Помії бризнули на стіну й облили її потьоками до самої полиці.

Мотря аж зверетенилась.

— Коли ви викидаєте мою страву в помийницю, то я не буду їсти вашого хліба. Ваш хліб давить мене отут у горлі, як важкий камінь. Нате вам і цей борщ, що я наварила, та, про мене, оддайте його собакам.

Люта Мотря вхопила з столу миску з борщем й кинула її під ноги свекрусі. Миска розлетілась на черепки: картопля покотилась аж під припічок.

— Пху на вас! — плюнув старий Кайдаш на розлитий борщ і пішов у повітку робити воза.

— Пху! — плюнув і собі Карпо та й вийшов з хати.

Лаврін присів і жартівливо плюнув на самісіньку копичку буряків та квасолі та й собі пішов з хати.

В хаті zostались самі молодичі. Кайдашиха стояла коло печі над розбитою мискою, мов кам'яна. Мотря стояла коло стола, як стовп, і дивилась на широкі потьоки на стіні коло помийниці.

В хаті було тихо, тільки в печі на жару шкварчала ринка з вишкварками так сердито та голосно, неначе кричало десять бабів разом, вхопившись за коси. Сало шипіло, як змія, булькотало, кувікало, як свиня в тину, геготало, як гуска, гавкало, як собака, пищало, скреготало, а далі ніби завило: гвалт, гвалт, гвалт! Ринка, вся промочена салом, зайнялась. Сало загуло й підняло здоровий огняний язик, лизнуло челюсті і загуло вітром в комині.

Кайдашиха обернулась, глянула на огняне море в челюстях, вихопила з печі ринку і накрила її ганчіркою. Ринка погасла, а по хаті пішов такий чад, такий смердючий дим, що Кайдашиха закашляла. Погасивши ринку, вона крикнула на Мотрю:

— Візьми ж віник та підмети, коли насмітила своїм борщем серед хати, або, про мене, сховай оте добро в свою скриню.

Мотря взяла віник, згорнула черепки, буряки та картоплю до помийниці й укинула в помийницю.

— Зварила обід для свиней; хто вже хто, а свині тобі сьогодні подякують за хліб, за сіль,— сказала Кайдашиха.

Мотря мовчала, тільки зуби зціпила. Вона вхопила кожух, накинула на себе та й побігла до своєї матері.

— Дайте, мамо, пообідать,— сказала вона Довбишці.

— А чом же ти не пообідала вдома? — спитала мати.

— В мене свекруха люта змія: ходить по хаті, полум'ям на мене дише, а з носа гонить

дим кужелем. На словах, як на цимбалах грає, а де ступить, то під нею лід мерзне; а як гляне, то од її очей молоко кисне.

— Кажі, дочко, свекрові, щоб вас одрізнив, а то ви колись з свекрухою спалите хату,— сказала Довбишка, насипаючи в миску борщу.

Колотнеча в Кайдашевій хаті не переставала. Кайдашиха не говорила з Мотрею по три дні, хоч Мотря вже не сміла варити собі обід окремо. Стара Кайдашиха дуже любила свого унука, колихала його, цілувала, пестила. Мотря не давала їй дитини й одганяла її од колиски.— Тільки вночі, тоді як Мотря спала міцним сном, Кайдашиха вставала до дитини, забавляла, як вона плакала, та годувала її молоком.

Кайдаш побачив, що справді треба одрізнити дітей. Він боявся Карпа. Карпо, побивши батька, забув про те і нітрішки не жалкував, неначе він побив якого-небудь парубка в шинку.

В Кайдаша в повітці лежало чимало деревні. Кайдаш прикупив трохи колодок, щоб поставити Карпові хату через сіни. Тільки почалася надворі весна, він закопав слупи. Мотря посіяла на тому місці пшеницю. Пшениця зійшла, то був знак, що місце для хати було чисте.

Кайдаш з Карпом закидав стіни, вшив покрівлю, а Мотря валькувала стіни. Стара Кайдашиха не поклала своїми руками ні одного валька глини.

Настало літо. Хату освятили. Карпо й Мотря перейшли у свою хату. Мотря вимазала чисто хату й тільки половину сіней, неначе мотузком одміряла. Вона мазала сіни та все голосно співала:

Коли б мені Господь поміг
Свекрухи діждати!
Заставила б стару суку
Халяндри скакати.
Скачи, скачи, стара суко,
Хоч на одній ніжці,
А щоб знала, як годити
Молодій невістці.
А у батька свого горе—
В свекра погуляти!
А у свекра гірше пекла:
Світа не видати.

Мотря співала на злість свекрусі голосно на всі сіни. Двері були одчинені. Кайдашиха зачинила двері з притиском, а Мотря ще голосніше гукала:

Заставила б стару суку
Халяндри скакати.
Карпо з Лавріном перенесли Мотрину скриню в нову хату.
Мотря сіла на скрині й промовила:
— Тепер я зовсім панії
[Вона гордо сиділа на своїй скрині, як цар на престолі.]
— Як же, Карпе, тепер буде в нас з хазяйством? Чи тільки Мотря одділить свої

горшки, чи й ти думаєш одділятися з худобою та з полем?

— Лучче, тату, зовсім одрізниться з худобою і полем,— сказав Карпо.

— Гляди, щоб навпісля не жалкував. Ми робили в гурті однією худобою, а ти знаєш, що в гурті каша їсться, а гуща дітей не розгонить.

— І вже, тату, нас гуща давно розігнала! Як уже буде, так і буде. Одрізнись мене з худобою і з полем. Буду плакати на себе, а не на вас.

— То ти і свій тік закладеш? У нас ґрунт такий тісний.

— Та вже де-небудь притулюся, хоч у куточку,— сказав Карпо.

І батько мусив одділити синові хазяйство: дав йому пару волів, воза, борону і мусив виділити частку поля.

Мотря з того часу у своїй хаті ніби на світ народилась. В свекрушину хату вона ніколи й не заглядала.